

ВЕСЕЛИН МИШНИЋ

ПУСТИЊСКЕ ПЕСМЕ

БЕОГРАД
2016

Милици

Издавач: Индустија књига, Београд

Веселин Мишнић

**ПУСТИЊСКЕ
ПЕСМЕ**

Београд, 2016. година

ПУСТИЊСКЕ ПЕСМЕ

(Циклус „Пустињске песме“
настао је 2004. године...)

ПУСТИЊСКА УСПАВАНКА

Очи су ти пуне песка
јер је пустиња
тако близу
Драга

Гледаш ме док спавам
Држиш ме за руку
Из сна у сан ме водиш
Као лађар што душе
у Хад преводи

А ја мирно сновима лутам
јер знам
будем ли тонуо
бићеш уз мене
да увек
руку спаса пружиш

ПУСТИЊСКА УСПАВАНКА

2

Не бојим се више снова
у којима ничег нема
и који ми потом
јаву загађују
Чак ни оног
у којем тек умрла мајка
прекорно каже
Сине
буди се већ једном
такви снови су и мене
одвели на ову страну
у свет сенки
и непомака
и у сновима си заборавио на мене
песак пустињски те сасвим прекрио
нећеш се у оазу претворити

Бежим сном омамљен
у твоје наручје
Ту малу тврђаву
Око твог нежног срца

Уточиште тражим
у твој топлом смеху
У очима твојим питомим
збрајам и бројим дане
дане пустињске
и све остале
које смо скупа
од вечности отргнули

ПУСТИЊСКА УСПАВАНКА
3

Време је да се будим
Време је да ти поново кажем
 како желим
да те у сновима
 од себе
и од зла чувам

Пустиња нас дозива
 Она Сахарска
 и најврелија
Провиђења свакојака нас маме
 Да се будим
или да и даље сањам
 Шта да учиним
 Реци

ПРЕДАХ У ПУСТИЊИ

Ово је Африка Драга
Снегови Килиманџара се
негде далеко топе
И Нил на другој страни пустиње
моћно нариче
Водостај ове мутне реке
подижу крокодилске сузе
и потапају свет приобални
и тако зверима
и људима
гасе жеђ и сконску
жеђ пустињску

Тако се и живот у пустињи рађа
Ни из чега
рекло би се
Из вапаја жртве
коју бездушне чељусти растржу
док смех сите хијене
своје дарове збраја

Тако и нас двоје љубави
тргујемо смехом
безбрижним доскочицама

тргујемо
и птицама
које овде уточиште траже

Ветар смо донели са севера
из крајева где снегови
и студен упоредо живе
са мало недужног сна
у завежљају
дубљег од ове тишине
и овог недодира

И ми смо у души номади Драга
Осуђени
да зрно песка
тај кристал пустињски
сачувамо у трајању
у успомени
Да и нас двоје бар нешто вредно
оставимо потомцима у аманет

Тако се
од трошења
од пролазности
и љубав чува
љубави

РОЂЕЊЕ У ПУСТИЊИ

Водич каравана каже
Овде се један Бог родио
А на оном месту
иза грма
Бог се човеку топлим речима
обратио
У овој пирамиди
у којој камен греје своју утробу
још један Бог је упокојен

Уосталом
мени је доста ове похвале Боговима
Папирус памти другачије приче
Иза тих прича крвав траг остаје
треба знакове пролазности читати
на више начина
љубави моја

А ја сам слеп и не умам
да видим
куда нас води
корен ове мртве приче
нестале у давној прошлости

Видим само тебе
и твоју хаљину како лепрша на ветру
Обресе тела које блешти
на пустињском сунцу
Само очи твоје не сагледавам
У овој снохватици

И срећан сам
Чини ми се веома срећан
што фараону и младом Богу Рамзесу
у лице могу да кажем
И свим боговима пустиње
А овде их је било много
И теби сам исто рекао

Једини си цвет
у овој пустињи
Драга

БЕЛА ПУСТИЊА

Поверићу ти тајну
љубави моја
Пустиња никада не мирује
Она се сели од човека до човека
А то је путовање
које траје као и вечност

Гледаш ме бело
својим очима таме
као да не верујеш

Зена ти је у оку уловила песак
Пустиња ти је и пре мене
поверила ову трусну причу
која се од радозналих таји
И ти се смешиш
свесна
да смо додирнули
оно немерљиво у нама
и да ће се
наше речи
вратити пустињи
где су и зачете биле

ПУСТИЊА СЕ ХРАНИ ТИШИНОМ

Нисам се још ни родио
а пустињу сам видео из далека

Била је лепа
као и све што не можеш додирнути
И уснула као пун месец
И обла је некако била
као јаје младог ноја
са пегамма које не зарастају

Пустиња се обнавља тишином
И сунцем се храни
Тада ускипи
и усијаним зраком пали
камиљу длаку

Овај пустињски пламен
Бедуини гасе
домородачком песмом
И нежним миловањем
звезда падалица
које су пустињски песак
претвориле у реку риђе крви

ТАЈНА ПУСТИЊА

Од пустиње нема веће тајне Драга
Она се хаљином ветра преодева
Њена лепота се не може упамтити
У недрима понекад уме
невидљиво да кључа

Пустиња никог не греје љубави
Она се страхом непознатим храни
И самоћом својом непресушном
Она се вековима наизуст учи
као речи немуште

Само се љубав не учи
Љубави
Она се сриче слово по слово

А живот пустиње хуји
као опака река
која све пред собом носи

Љубав љубави онако из прикрајка
Гацка у плићаку
Ове мутне пешчане воде

А онда се изненада
препусти стихији
И олујним ветровима
И нема трагова у приобалном свету
јели је било
или није

Назире се само
као сета
у очима
неких
усамљених људи

РЕЧИ ПУСТИЊЕ

Можда неке речи у песму
никада не би требало ставити
Реч је слободна
као птица на небу
као ветар у пустињи
као сунчева светлост
као игра сенки у предвечерје

Речи су у песми бескрајно тужне

Драга

Ако их у песму ставиш
лека им више нема

Оне вапе милост
и траже слободу
да буду изговорене
На неком другом месту
где речи имају крила

И месо где имају
И кости које их вежу
И да једном
као некад
буду само шапат
на уху вољене особе

Речи у пустињи
Теже су од смоле
И песак их зобље
Када прегладни
Од дугог чекања

Речи
Свуда мртве речи
То су моје и твоје речи љубави
Које сем песка
чути нико неће
И чији ехо може само
Време да усисава

БЕКСТВО У ПУСТИЊУ

Када си одлазила ношена ветром
који је цвилео у хаљини твојој
и пркосио законима сваке равнотеже
и свим законима са којима се природа
од памтивека споразумевала
када се из чиста мира песак вијорио
бришући трагове босих стопала твојих
говорио сам ти како у пустињи
у језику песка
у семену кристала
нема мушких знакова
У говору песка
У језику пустиње
не постоји тамо
реч
која описује љубав

А ти си била у дослуху са даљином
Уз тебе сам учио
како се и пустиња може волети
И да је у пустињи усидрена жеђ
Жеђ за љубављу
Љубави

И ништа више
Ти си казала помало осионо
да пустиња не болује од жеђи
И била си бесна
што ништа не разумем

Изгледало је
као да сам рекао нешто неумесно
И као да сам хтео пустињи
да се наругам
И песку да пркосим

СЛУГА ПУСТИЊЕ

Видео си пустињу кажеш
питао ме један бедуин зачуђено
Овде пустиње нема
То је пешчано море
расуло своје куће

Пријатељу пустињу не видиш из близине
Док је ветрови не пробуде
Ја нисам спознао толику срећу
цео век сам провео у песку
и прогутао га више од хлеба
и попио више од воде
а пустињу видео нисам

Разумео сам ове његове речи
Као што морепловац
никада неће рећи
Видео сам океан
или читаво море
Он је само пловио њима
И било ми је некако жао себе
Што нисам умео да заћутим

Ја сам само видео оно
што су виделе радознале
и свега гладне очи

Да би једном пустињу видели
треба нам више од очију Драга
На јави се
лепота пустиње
не сагледава

ПУСТИЊА ЈЕ МЕТА
КОЈА СЕ НЕ ПРОМАШУЈЕ

Ничу оазе
и нежне фатаморгане
Из тишине искомске
номади по песку вуку невидљиве шаторе
Самоћу векова вуку
И верују
да кап воде
из центра земље
коју камила осети
само једна кап
може жеђ читаве пустиње угасити

Номади Драга никога не лове
У пустињи док живе
вода их из песка проналази
Они се хране непролазном глађу
и тако преживљавају

Понекад у доколици
неко стрелу
неко лук
из потаје вади
и нишани у време
којег на претек има

Ја сам све то
И пре ове приче знао

Затегни лук у грудима
Одапни стрелу која ти срце трује
и чекај љубави моја

Чекај ме
јер пустиња је мета
која се не промашује

КАРАВАН У ПУСТИЊИ

Зауставите караван
Овде време силази
Овде ћу и ја да застанем
Мало је више песка у очима
неће шкодити
Треба на час застати
Одахнути од путовања дугог

Предахнути у успомени
У недодиру
Драга
Показати лице свету
и светлости се насмејати у лице

Чувати лепоту
ове дуге шетње
као што песник
своју сету
тугу своју
од заборава чува
тако што је
дарује свима

ЗОВ ПУСТИЊЕ

Покушавао сам
да те заволим
И ето
међу динама
љубав се догодила
Али Драга
мамио те ветар у крви
и зов нечега
што се оком видело није

Врати се
говорио сам
Овде се само песак родио
Ово је почетак пута
Овде негде је Мојсије
своје заповести клесао
И вода је бежала
испред Христових стопала
Ово је почетак
нашег пута

Љубави
љубав се догодила
Викао сам
Стани

Ово сам ти хтео и раније рећи
Привиђење није мера коначности

Али тебе више
у мојој близини
није било

СМРТ У ПУСТИЊИ

Док сањаш пустињу
и вихор пешчани
како ти косу мрси
И тебе санолику
ветар разноси
кроз снове преподобне

Живот у пустињи
савршенство је мимо смрти
Поуздан знак
да нас је
у пустињи
одувек било
у изобиљу

Живети у пустињи можеш
ако си пустињом задојен
ако си млеко пустиње пио

Ако ти венама тече
песак
врео
и румен
као бакар
на сунцу
што се крваво пресијава

У пустињи
једино смрти нема

Смрти какву ми познајемо
као своју тескобу
и самоћу исконску
ону вечиту незацељиву тугу
овде међу динама
препознати нећеш

Овде
у пустињи
нико не умире Драга

Овде се живи вечно

Од данас
до сутра
рекао бих

ПУСТИЊА ИМА
ДРУГАЧИЈУ ПРИЧУ

Туристички водич зановега
Почињем да верујем
пустиња има другачију причу
од ове коју знамо
и која нам се у проспектима нуди

То говоре корали нестварни
Свет какав око сагледава
када анђели
по душу човекову дођу

Сањарим о времену
које из тишине искона дозива
и мами намернике
да застану на трен
да осете лепоту
која ће их опчинити
пре него своје беле кости
оставе пустињи на дар

ПУСТИЊСКА УЧИОНИЦА

Хранити срце тугом
није ли помало сулудо
Драга

Спаваш
и у сну се смешиш
Кожа ти је врела и орошена
капима зноја
опрљена ватром из утробе
Сунце те пустињско миловало
мени иза леђа
Голицало прстима огња
И није било нежно
као моји дланови
љубави

Плашим се да те пробудим из сна
Јесам ли ти рекао
пустиња се нечујном песмом
успављује

Нећу ти речима квасити тело
Нећу ти уснулој
у предвечерје
на ухо
зановетати
о пролазности

Већ сам ти рекао
љубави моја
и ти си
од пустиње
понешто научила

ПРОЛЕЋЕ У ПУСТИЊИ

Наједном си хтела
о птицама да причамо
Ја сам се дуго премишљао
шта да ти кажем

Није лепо самоћу птица
повредити причом
Њихова слобода је велика
као глад луталице за пространством
Велика као океан
Као празно небо
без облачка
Као наша љубав
Љубави

Шта ће птице у пустињи
Питала си ме у чуду
А шта ће људи у пустињи
Рекао сам
Можда су тамо
Да би птице видели изнад себе
Одговорила си

Очи птица су тако мале
љубави моја
Оне виде кроз време

И мимо света
И нас загрљене у овом песку виде
Тако препознају пут којим лете

Птицама је и без наше пустиње лепо
Греје их топло перје
И сунце их греје
Јер знају облак и олују да надвисе
и ветрове и ледену кишу умеју
да заобиђу

Птице
имају крила анђела
и увек могу да одлете
без потребе за путовањем
и без жеље да се икада врате
Вину се у небо
као песак ношен олујним ветром
тек онако изнебуха
оду

Птице све имају
што човек нема
И душу имају
Драга
Велику као пустиња
што је велика
имају душу која лети

КУЋА У ПУСТИЊИ

Како се гради кућа у пустињи
питала си
Зрно песка је једини камен темељац
у кући пустиње Драга

Како би иначе пустиња туговала
била пуста
и без песка љубави
И ко би јој тада веровао
да јесте пустиња
и да је то одувек била

Овако кажем ти
зрно песка је семе
које се само од себе умножава
А пустиња гнездо гради
и у твојим недрима љубави моја
У души човековој своју пустош крије
и срећу људску разграђује
Камен по камен у прах претвара
и тако љубав пустињом задојена
почиње да се круни
и нестаје

ПУСТИЊАК БЕЗ ПУСТИЊЕ

Не уем да ти објасним
зашто смо са путовања
из туђег света
из Сахаре Драга
песак руменији од крви
донели
ово једино семе пустињско
које увек изобиљем рађа
и плода даје

И ето љубави моја
и вода
и биље
и звери луталице
и снег у твојој коси и ветар у завичају
који пахуље у кристал саставља
и дели капи кише
на оне које мрзну
и оне које нам се грохотом смеју
Ту пред очима нашим
поново се све
у пустињу претвара

А тебе нема да видиш
Како се семе пустињско
У мојем срцу примило

Свет нам је умакао испред носа
Искочио заувек из вида
као воз којем досаде шине
па искочи и узлети
и на трен буде птица без крила
и доказ да и смрт лети
Љубави моја

Видиш и сама
како нас самоћа искона дозива
и тишина безуба меље нашу јаву
Мимо нас мрежу плете
којом је и твоје тело у чвор сапето
Уловљено
у чауру вечности
на крају путовања нашег

Али љубави моја
тужно је што нема пустиње
за коју би опет у заносу рекли
да је једина коју имамо
и да је само наша

ПУСТИЊСКО СНОВИЋЕЊЕ
БАЛАДА О НЕПОКОРНОСТИ

Љ.Б.

Ја сам те створио
веселу и витку
и прекомерно насмејану

Лепша си била
у мојој песми
од било које жене на јави
Толико лепа
да је и песма
почињала да се распршује
Као жито у вршају
и на ветру
златно жито
ко зна из чије успомене посејано
отргнуто из нечије давно остареле младости

Ја сам те створио
да се грешна изнова рађаш
у свакој мојој чежњи
у измаглици неке зоре
коју су оплодиле сенке успомена
долутале сенке из прошлости
оних којих нема
оних који су те родили

и вековима грлили на јави
пре рађања ове песме љубави
Створио сам те онако моћно
као што алхемичар
злато у својој машти
из којечега справља

Чини ми се
да су те предахитриле
моје набујале речи
Испречиле се на путу
који је као немирна река
текао твојим крвотоком

Зауставио сам те на трен љубави
да из вртлога песме о теби
песме у којој уточиште тражиш
изађеш на обалу
да те опет запљусну
неке друге речи
утихнуле у хладне зоре
и предуга чекања

Утонула си у семе
бледе узвишености
у пустињи безименој
где време полог ништавилу спрема

Нема те ни у пустињи
где нас је у изобиљу било
љубави
Дозивајући твоје неизрециво име
остао сам путник без наде
и без гласа

Трагајући за тобом
заостајао сам путујући
између нигде и ничега
наилазио сам на трагове пустињских звери

Трагове од костију и паучине
нечитљиве додуше
и на трагове каравана бих набасао
каравана који су као и прича о њима
лутали
од оазе до оазе
Само ми је ветар говорио
да те у овој пустињи нема
и да постоје пустиње међу људима
тамо да те тражим

Будила ме
твоја сенка из прошлости
она која је махнула
уместо тебе
кад си у свет одлазила
Ја сам ти годинама потом

истом овом пустињом
у походе долазио
Лутајући тако
пространствима таме
незван и безимен
завиривао у свако незрело бдење
и очима птице бескућнице
видео те у лепоти света недодиривог

Бануо бих и тамо
где те наша заједничка јава
никада није додирнула
и где те је кажу у изобиљу било

И видео те невидљиву
на местима где се похота
из немоћи рађа

Видео те затворених очију
слепилом које се у додиру скрива

Видео те
кад се очима
ништа не сагледава
до празно срце у недрима
то мало језгро ништавила
које се храни лавом
крвавом и набубрелом
од самштине и тегобе искона

Од када памтим љубави
било тебе у мојем свету
или те не било
ја сам те стварао из ништавила

Сада када са песком разговарам
и када пустињске лешинаре
храбрим да ми приђу
и да ово мало преостале туге оглођу са
костију
све ми је будно у зени
и дани врелине и студене ноћи
и боје и кристали ове непоновљиве приче
која се мртва врелинама храни

Све ми говори да те узалудно тражим
и да стварам привиде од којих копни снага
и да си побегла огрнута покровом моје чежње
да си залутала
у маштаније неке друге збиље
некога ко те је волео и пре твог рођења

И никога није било да се огласи и каже
да те је у некој луци видео како барку
развезујеш
како једра разапињеш
и чекаш ветар да ти крила покрене
како чекајући плиму

ЖЕСЕН ЗАУБЕК

ЈЕСЕН ЗАУВЕК

Тужан сам Драга
што немам моћи
које те могу оживети

Твоје време
као ни моје
не познаје
меру коначности

Трајање је у нама утихнуло

У твоје разиграном телу
само ветар мирује
И песма је заувек
занемела
Она прадавна
Сватовска

Све ти је некако ишло од руке
па си и смрт
прихватила
са тајновитим осмехом
љубави моја

ЈЕСЕН ЗАУВЕК

2

Било је колико јуче
и година пуче
као длан о длан

Прво је умирао дан
у очима њеним
А потом се
повише узглавља
постеље њене
и свећа угасила

Она се спасила
у задњи час
Казала је жена
умотана у црну ноћ

Али љубави моја уснула
ко ће нас двоје спасити

Ево

и магла се у зени ока твога згуснула
ношена олујом и нехајем кише
Ветрови јесењи фијучу
и леме гране борова
и бреза

Гледам кришом
како моја Драга
Мртва спава
А мени се чини
Не тугује нико

ЈЕСЕН ЗАУВЕК

3

Ја одавно не верујем
у живот који се гаси
У смрт још мање верујем
Не постоји таква реч
у памћењу мојем

Хоћу да чујем
како у наручју мом
моја драга мртва дише

И ништа више
у овом часу опраштања
не тражим

Само дах
који је измакао
са усана њених
да уловим
да јој вратим

ЈЕСЕН ЗАУБЕК

4

Још се куражим
Шта сам ја хтео
и шта је она хтела
зна само
једна мала звезда
на небу

У мом наручју
У мојем скривеном гнезду
љубави
сигурна си
ма где ти
постељу гробну
размештали

БЕКСТВО ИЗ САМОЋЕ

Ниси ми открила
тајно надахнуће
које те је мени
у походе
слало

Ни порекло страха
у зенама
очију твојих

Само си дубоко уздахнула
одлазећи заувек

Виђао сам те потом
Годинама
на разним местима
дању и ноћу
где год да сам закорачио

Али тебе љубави
У додиру
Или нешто ближе
није било

ТАЈНИ ВИЛАЈЕТ

Плач не чујем
то се ветар поиграва
са праменом њене косе
који јој модри капак прекрива

Она је жива
само неће да се буди
Много је непознатих људи
у близини

Буђење је ипак
помало лична ствар

Она се и стиди
што је неспремна
дочекала толике госте

О мутна слико
избистри
овај црни вир
у мом срцу

ОПРОШТАЈ ОД ГОВОРНИКА

Изгорео сам у чељустима једне мртве речи
Међу зубима заиграо опроштајно коло
Запао у душник пролазности
Запевао уз ропац који дави једно спокојно
одумирање
Био у свему где ме никада није било
Киснуо на киши у обући од пркоса
У одећи од кострети дангубио
Био сам снага ветру
Свежина ваздуху
Радост пролећу
Био сам
Био

И студен зими сам потом био
И кад је затребало
Био сам такође и онај који се не помера
из загробне тишине
Онај који вечност нуди на тасу пролазности
Био сам огањ који пали свећу свецу
заштитнику
Нудио све што сам имао за једно големо
ништа
Тек да бесплатно није
И добијао крв врелију од лаве

У пола цене
У пола времена
У пола живота

И још понешто онако узгред добијао
Мале болештине да лече велике снове

Гомилао
Прећутане радости одбегле из успомена
Добијао вечност коју једино живот
није хтео да купи за себе

А знао сам
Узалуд се браним
Нисам мртав
викао сам док је црквено звоно
тукло најављујући нешто што није могло
доћи
Венци и цвеће су се мимоилазили
Нико није разумео зашто неки људи долазе и
одлазе
А онда је онај који је имао право да речи
збраја
узвикнуо
Господо останите присебни и своји
Овде се умножава шапат губитника
Чујмо и почујмо
Дошло је време
да нам и тишина нешто важно каже

КАМЕНИ ПЛАЧ

Рекоше
да је један камен
баш ту на гробљу нашем
заплакао

Сузе није брисао нико
али траг у мрамору
је остао
као доказ
да наше камење
плаче

Око њега су посадили руже
да га трњем
а неки кажу и мирисом
чувају и развеселе

Мушкарци презиру камен који плаче

А жене у црном
и младе удовице
И даље га крадом посећују

Понекад наричу
Понекад га милују
И греју га недрима врелим
И шапућу му нежне речи
О чекању
О верности
И о љубави

Зими му доносе одећу
Да га утопле
Храну
И пиће
Понекад и свећу
За душу камена
запале

КАМЕН КОЈИ СЕ РЕЧИМА ХРАНИ

Претурио сам преко главе још једну црну ноћ
Дубоку као сета рођена из беде
У заборав спремио све што се морало

памтити

Засукао рукаве на огртачу од голог лишћа
Безобразно помиловао снег у десном оку
Пресекао путовање бесмислене јаре
Пљунуо у длан бездушне празнине
Копао по прошлости неког далеког претка
Пролазност је запечатила врата пуна наде
Писало је у опоручи коју је хранила прашина
Богатство незамисливо чува зевајући Кербер
док Харон веслом не дотуче сенку покајника
сенку ветра и сенку немоћника
свеједно је

Лавежом ме буди тај пас одбегао од смрти
Буди ме из сна који ми је очи свезао
у Александров безумни чвор тишине
Тешко је бремене вечности које у земљи почива

Тешко је и земљи која мора да га носи
И да га глође кад јој утробом
сврдло глади крене у витлање

Из муља се родило вечно семе блата
Звезда је изгорела у огњу који јој је утробу
грејао

Споменик крајпуташ је памтио речи утиснуте
у камено језгро своје безумне пути
Нико неће разумети нашу одбеглу сету

Ни ово ништа што се од бола претворило у
камен
И што се свакој збиљи безобразно у лице
смеје

(За камен који се речима храни
живих одавно нема
и никад их није било)

Под плочу је сазидан град од стакла и метала
Ту су и људи утомили срећу
Ехо нечијег крика који сабласно јекне
само је одбегли одјек неке пуне приче
у којој порука клија као семе од сувог злата

Тако бар пише и не замуцкуј у читању јер ово
што је остављено у аманет ваља упамтити
Написано је водом на води а потом уклесано
у камен који се од речи туге гоји и умножава

Веруј у ветар који те стићи неће
Веруј у Бога јер веће тајне нема
То и камење каже
Веруј понајпре ономе што те је удаљило
од вере
можда те врати почецима луталачког пута
можда те као камичак умота у праћку
из које звиждуће вилајетна песма
пуна речи бесмисла

Ово су дани зрења
И дани последње бербе
у њима ничег вреднијег од успомена
нема

Упамти да си глодао себе изнутра
и да си од постања
јео своје месо

ЗАВИЧАЈНЕ ПТИЦЕ

У завичају су Вране и Чавке
биле птице среће
Једне су доносиле јесен
а друге најављивале зиму
и пролеће

Зато су наше најлепше девојке
биле убрађене у црно
Умотане тамом из очију
Од главе до пете
Све су могле да истрпе
Њих је све рањавало
и време и невреме
и бољке браће и плач сестара
уседелица

Само су мајке и чавке
и гавранови луталице
од уљеза
од стрвине
чували гробља и споменике

Нема јаче слике
од хорде жена
које наричу у трансу
и дозивају оног кога нема

И све црне

У по бела дана
мислиш
мрак пао

НЕЗНАНИ ЈУНАК

Прво је ту нека шумска звер
почела да копа

Јазавац
Лисица
Трагајући за црвима
и медом

А онда је неко
баш на том месту
хтео да засади дрво
или нешто у земљу сакрије

Тако је остала рупа
која је временом расла
као све што човек посеје

Неко је у њу бацио стрвину
или је рањена звер
сама упала

Земља није хтела ове дарове
па трава наоколо увела
а смрад отерао мраве и птице

Онда су браћа
на правди Бога
убили брата
који се беше одродио
и где би друго
него ту

Ко би копао ископано
а и журило им се
имали су још неколицину у плану

Где један
ту и остали
Временом су се и други гробови
наоколо забелели
Намерник би из даљине мислио
село никло

Некога је потом пекла савест
сећање на покојнике
враг ће га знати шта

Тако је једна у суштини скромна рака
постала гроб
незнаног јунака

Убица је то име
први
предложио

СВАТОВСКА

Ратови пролазе
И сватови пролазе
Пуца се Брате на обе стране
Ко претекне причаће
Ко не претекне остаће прича

Раја шенлучи
И коље онако оберучке
Из ћефа

Коље се живина
Коље се марва
Коље се воће
Коље поврће
Кољиво се коље
И жито

Кољу се јагањци
зато што блеје
Волови зато што ричу
Коњи јер су коњи
и ржу
Кокошке јер се подразумева
Птице зато што лете

Све што је живо
Једном треба клати
Нејач поготову
И на време
Престараће за клање
Па ће сами клати

За ову работу
А то је занат учен од рођења
Нема зиме
Ако стоке зафали
Ако живине зафали
Биће људи у изобиљу

Све се то у аманет оставља
С колена на колено преноси
С колена на колено коље

Људи могу
Али занат не сме одумрети

ЗБОГОМ ПАМЕТИ

Бар смо имали страх од Бога
А они нису
Ни од кога

Поповима су палили
и на живо чупали браду
до последње длаке
Рушили цркве
као да је то главом
и својим рукама
саградио
Бог

А Бог
све то гледао
из њихових очију

Разумео није
толику мржњу
па им је прво вид узео

А они су и даље
слепи и крвавих руку
палили све око себе
и певали хорски
збогом памети

ПРЕПИСАНО
ИЗ КЊИГЕ НЕРОЂЕНИХ

Како је било лепо
те године кад смо
тек били зачети

Траве нико није косио
Жито је венуло необрано
Шуме гореле
А нама ни длака с главе
није могла фалити

Све смо преживели
и ратове
и гладовања
и клања

И све то видели
равно из мајчине утробе

После су нас годинама
Колачима
Медом и приганицама
Лепим причама
Мамили да изађемо

Одрасли смо тамо
где није нико
У утроби матере
бајонетом распорене
на колац набодене
у утроби земље
смонице

Стасали под земљом за војну
знали смо за јадац
и није нас могао нико преварити

Подигни ову плочу
и видећеш
живи смо

СЕЧА ЗВЕЗДА

(Завичајне песме,
настале после 2001. године)

ТРАГОМ ПЕПЕЛА

Јеси ли ме икад волела
Пре ове шаке пепела
Што ће безгласјем да јурне
У тамно ждрело урне.

Јеси ли ил ниси реци ми
Као што су преци ми
Због нечије туђе драгане
пребегли у ове забране.

Па се и сада вијају
И ту и тамо клијају
Препуни танушне крепости
донете из давне прошлости

Видела си ратника жреца
Да клечи испред свеца
И моли опроштај за грехе
Зачете испод стрехе

Неке колибе ил куће
Расуте у беспуће
Јер љубав је анатема
Има је је или нема

Нема је или има
Увек у облацима
И где год да се дође
Љубав пре свега прође

Остане понека скаска
Невешто скинута маска
Са лица пролазности
И опет беле кости

И онај црни траг
Што га је неко драг
Расуо попут пепела
Што буја насред чела

И шта год да буде биће
Неком и нечем покриће
Само голему сету
С пепелом распи по свету

Нико признати неће
Док се ново распеће
У некој дивној тишини
Рањеном срцу извини

Истина је каткад проста
Ко лице незваног госта
А пепео попут иња
Ромиња пада ромиња

СЕЧА ЗВЕЗДА

Милану Бештићу

1.

Опет ме боли глава
Лобањом ветар фијуче
То се студен спашава
Мртав сам од јуче

Капље земља кроз прсте
На лицу покров кисне
Тишину јецаји брсте
Тама тмину притисне

Гроб зевне из тмице
Гладан и жељан мрца
И само лепет птице
Нечујем се копрца

Свећа се клања жртви
И неће да догори
Ако устану мртви
Ко ће живе да двори

Речи се стиде речи
Опомиње трбухозборац
Ко може да излечи
Што отрује Творац

Наук је као паук
Исплео тајну мрежу
Испречио се баук
Полегао на ладолежу

Живи прилазе жртви
Потихо у мимоходу
У срцу и сами мртви
Поклоне се и оду

Земља је земље гладна
Трулеж се трулежју храни
Лица протува хладна
Остају некако по страни

Звоно огласи смрт
Свештеник пали кандило
Ко руши вечни врт
О глави му се радило

Господ нема удела
У овој игри беспућа
Само је смрт блудела
И била једино могућа

2.

Прича се тако растаче
Кроз замрачене умове
И небо тмурно заплаче
Хранећи пусте друмове

Смрт своју клицу вечито
У зрно живота меће
Скрива је под ино копито
Које нас газити неће

Нико нас одавно не тражи
И више нисмо ловина
Ми смо на вечној стражи
Намерно згажена новина

И ко нас чита не питај
Вести нам стижу бајате
Као да кажу не скитај
Кроз туђе и рушне вајате

Ми пуни злобе газимо
Путеве посуте камењем
Змијске језике плазимо
Надахнути лажним знамењем

Смрт не хаје за жртву
И мало је за њу доста
Нама истину мртву
А њој Шта оста оста

3.

Господ је велики сневач
А можда и сасвим слеп
Зато ће и овај певач
Уз песму умрети леп

То је награда са неба
А није ни муња ни гром
Смрт је нужна потреба
Живима вечити дом

И чему онда куће
Поседи Виле и Дворци
Утећи је немогуће
То знају и чудотворци

Небо нам се у лице цери
Бог нема ништа лично
Њему су људи звери
А звери местимично

Зато се тишина грчи
У гробу ко на јавци
И кост за месом трчи
Пут је препречила травци

Ни биље нема меру
И клија и расте и буја
Изгубили смо давно веру
Чува нас грех и олуја

Нада се последња гаси
Биће у томе смеха
Ко буде могао да спаси
Себе од туђег греха

4.

Кад једном маске падну
И ми ћемо са њима пасти
Тако смо истину јадну
Од истине морали красти

Али наш вапај и жртву
Нико видео није
Па смо истину мртву
Заборавили чим прије

И опет Јово наново
Све тако ногу пред ногу
Тонемо као олово
молећи се ћудљивом Богу

Али Бог никог не чује
Галаму вреву и плач
Звездама подвикује
Реч му је пламтећи мач

Сеча звезда каква фарса
Падавицу нико не жали
Давно смо пали са Марса
И тада смо били мали

ЈАРА

Милку Грбовићу

Белегију косац вади
Бруси челик Искра врца
Откос дремљив по ливади
Протего се попут мрца

Зној се слива све у цурку
Лето глође руб јесени
Отргне се девојчурку
Неки уздах ванвремени

Три брабоњка зец оставља
У шумарку више куће
Јеина се јеком јавља
Све је овде немогуће

Све побегло под камење
Од сунчевог врелог пира
Од облака тек прамење
Водоношу иритира

Зајахала бразда бразду
Пршти семе из зобнице
Паор псује бесног газду
Со нагриза слано лице

На кљусету самар стење
Попруг стеже срце ждрепцу
Воду сања и камење
Закуцала жеђ на непцу

Дан лагано Јара брже
низ ладнике запуцали
На појилу пастув рже
Ковач потков водом кали

Враг ће шалу да однесе
До брлога своје злости
Причине ће да уресе
Преподобне Свете кости

Ноћ се ваља иза брда
Мученика дави ропац
На удици мамац мрда
На волину сео шкопац

Пишти звере у ломини
Цврчи месо у тигању
Жуљ до жуља на комини
Глава брава још на пању

Што је сада а пре није
Окуражен певац кричи
У положу легло змије
Да се бежи не приличи

Помага Бог Бог помаже
С божјом вољом у читлуку
Неко неком запомаже
Упао у вељу муку

За трпезу падне село
Вредни мрави купе мрве
Леж се гега невесело
По ливади тражи црве

Врабац граби хлад под листом
Гусеница исто чини
Децу плаше антихристом
Све се збегло у причини

Јара жеже па се стиша
Док је мутни пламен глође
И овде ће пасти киша
Ако јесен икад дође

ПАЗАРНИ ДАН

Трговци меркају овце
Овце блеје ли блеје
И саме гледају трговце
Продавац се смеје

Сви су овде трговци
Чобанин преполовио стадо
На истој уравниловци
И старо и младо

И тако немуштим смехом
Огрнут овчијим кожухом
Чобанин је гоњен грехом
кренуо трбухом за крухом

Буну се дечак цмиздри девојчица
А отац батином прети
Дете сузама брани мезимца
Којег ће ћаћа под нож однети

Да би научио да кољеш
Мораш једном почети
И јагње је први леш
Којем не смеш одолети

Живот се учи и дању и ноћу
И у школи и на пијаци
Бићемо и ми с Божјом помоћу
У клању прави полетарци

У локви властите крви
Младо се јагње копрца
Глодаће и газду исти црви
Лице прекрива сенка мрца

Углавном измешани људи и стока
Марва блеји а коњи вриште
Рањеног срца и крвава ока
Сви иду на исто губилиште

ВАШАР НА ТРОМЕЋИ

Обрни окрени вашар
Мало и велико игра
Коња поткива Јашар
Медвед се врти ко чигра

Вејавица под капак снела
Јаје кукавичје
На груди туга села
Окренута на наличје

Зло храбри наопако
Труне у семену зрно
Све је и тешко и лако
Из белог се рађа црно

Нада из незнађа
Земља не даје плодове
Живо се не порађа
Поднице труну у подове

И опет јунаштво и чојство
У пеленама гмиже
На тромеђи тројство
Тама се из светла диже

Свет се окренуо на тумбе
Терори Убиства Смрти
Деца гутају тулумбе
После их рингишпил врти

Обрни окрени вашар
Мало и велико игра
Коња поткива Јашар
Медвед се врти ко чигра

УБИЦА БЕЖИ КРОЗ РУЉУ

Ломи се глава шећера
Фијук бича се чује
Готова је вечера
Која сватове трује

Невеста над драгим рида
Убише га на правди бога
Остала је без вида
И без принца свога

Убица бежи кроз руљу
Што безумно арлауче
Заклаће Убиће хуљу
Заклео се јуче

Отео му је срећу
За којом је чезнуо данима
Сад му је уждио свећу
Па нек се са њом занима

Сватовска песма мртва
Као и младожења
Само је невеста жртва
Страшног отрежњења

Нека га враг ухвати
И стигне га освета
Само да она пати
Смрт је његова посвета

Ко ће прошлост да врати
Убица бежи у шуму
Исти га метак прати
Зачет у његовом уму

ОВО ЈЕ ЛЕТО ГОТОВО

Метак никад не умире
Он је чедо смрти
Река у реку увире
Све се у круг врти

Дечаци су сада већи
Девојчице девице хитре
Отац ће сину рећи
Даруј је прстеном Митре

И син ће послушати оца
А цура цикнути од среће
У небо ће летети боца
Као тане светлеће

Ово је лето готово
И вашар Илиндански
У крви се топило олово
Као снегови лањски

Година ће за трен проћи
И вашар и лето ново
За час ће опет доћи
Исто оно олово

ОКРУГЛО ПА НА ЂОШЕ

Брату Милети

Глође време суморно
Пристижу дани тишине
Срце прилегло уморно
Бачено са висине

Нахранили смо стоку
Миш је у зобници
Звезде сапете у оку
А пчеле у кошници

Све је некако заспало
И мало и велико
И време је застало
На час тек толико

Карте пљуште по столу
А вани сипи снежина
Не можемо у школу
Заметени пут и брежина

Кува се љута ракија
И горка линцура пије
Пршут глође чакија
У котлу кључају помије

Жене у служби гостију
А гости укућани
Чује се шкрипа костију
Живот је негде на страни

Потиљком тимари и боцка
Невидљиво око треће
Све је у животу коцка
Бачена у аван среће

Сви можемо помрети
А зима ће зиму рађати
И враг ће шалу однети
Злу не треба угађати

Слути се долазак среће
Слути и нешто лоше
Слути се рано пролеће
Округло па на ћоше

НИ ОЧЕВА НИ ДЕЦЕ

Гомила кад се покрене
И када руља јурне
Шта је иза копрене
Која очима цурне

Тама порађа таму
И век натруо стари
Сапети у црном раму
Живе споменари

Залепило се за непце
Семе страшне утваре
Ни очева ни деце
Срушене куће старе

Преци на сликама млади
Отац млађи од сина
У логору умро од глади
Потом га појела стрвина

Живот је вечну причу
Опет завршио ратом
Жене и даље наричу
За мужем и за братом

Расути бојиштем дробови
Кога је за то брига
Беле се црни гробови
Као без слова књига

Ни очева ни Деце
Нема у колу помаме
Хтели су и свеце
У рат да намаме

Смрт се може волети
Препуна иловаче
Убице ће опет хтети
Да ведре и облаче

ЖИВИ БИЛИ ПА ВИДЕЛИ
Родољубу Рођу Ђорићу

Свет без лица и наличја
Котрља се низ улице
Путоказ му ларма птичја
Кикот жене разблуднице

Завртело коло среће
Наду давно изгубљену
Храни око свевидеће
Тешку сету ванвремену

Отимамо већ отето
Горко нам је преслађено
Узимамо одузето
Својатамо ненађено

Из прошлости стиже неко
Да тетоши и прогања
Јесмо близу а далеко
Син свог оца ножем гања

Пре рођења оседели
Ограђени зидом плача
Живи били па видели
Ко ће кога да надјача

Шта нам даје мртво јуче
То је оно што имамо
Исту ову муку муче
Они што их још не знамо

Нико није изван приче
Нико не зна тајну среће
Црно-бели свет нариче
Што га таквог нико неће

ОПРОШТАЈНО ПИСМО

Никог не спашавам
И сам нисам спашен
С немиром сам својим
Трајно усаглашен

Док у себе циљам
Поглед је угашен
Кад промашим себе
Јесам ли промашен

Исконскоме страху
Запалимо свеће
Свету пуном злобе
Треба ли зло веће

Нека гадост гори
Нек се нада мрести
Зар смо свега свесни
Само у несвести.

Живот лека тражи
Све се у круг врти
Наклоности нема
У очима смрти

Дакле нисмо нашли
Уточиште среће
Још ће свега бити
А нас бити неће

Треба разумети
Опроштајно писмо
Јесмо ли живели
Или никад нисмо

МАГАРЕЋА
КЛУПА

Неко јаше
Некога јашу
Неко за флаше
Неко за чашу

Неко има море
Неко планину
Неко иде горе
А неко у низину

Неко се не нада
Неко живи у нади
Неко невин страда
Неко богоради

Неко је умро млад
Неко био добар
Неко је прави гад
Неко његов гробар

Неко је утеко
Из клупе магареће
Неко ће бити неко
Неко никад неће

ДАВНО СМО
БИЛИ УБАВИ

Траве умиру али траје клица
Која ће обновити рађање
Време је времену тамница
И вечно ослобађање

Траве умиру с јесени
И зима им глође корење
Једном ће тако у мени
Зарудети ново зорење

Завиримо кроз траву и биље
Тамо су сени предака
Мртви су нашли окриље
У неколико редака

Кренимо са почетком
Родитеље умрле нађимо
Опчињени поретком
Са сунцем и ми зађимо

Траве умиру љубави
И нама се кожа мрешка
Давно смо били убави
И поштоваоци смешка

Траве умиру али траје клица
Која ће оживети у пролећа
Тако ће једном и наша лица
Бити на небу звезда светлећа

Тако ће једном и вечност мртва
Да се прикраде у свануће
И за трен да буде наша жртва
Док пламти око умируће

ЗАПИСИ ИСПОД КОЖЕ

ГОДИНЕ ДОМИНЕ

Ветар се не учи Олује се памте
Обрни окрени све на исто дође
Ватре давно згасле у сећању пламте
Што је брзо дошло то још брже прође

Светиње се стисле у мрву сећања
Она бивша срећа никог не тетоши
Усахла ко извор вековна већања
До Бога милога сви смо били лоши

Ми смо мало жара расути по свету
Она искра бивша свевидећег дана
Рођени без крила учили се лету
Бачени низ време као сува грана

Можда ово није ни моје ни твоје
То што Ти узимаш а што ја не дајем
Године домине саме себе броје
На умору мислиш Вечно ћу да трајем

БЕСМРТНА ПТИЦА

Ђерки Маји

Стреловита птицо Грумену небески
Мрљо на дну неба Сенко месечева
Ти си ивер ноћи Жар на арабески
Будна од постања Звезда која снева

Ти си она шкољка коју ветар рађа
Одблесак тишине раног повечерја
Чаробница древна Ризница незнађа
Она права мера исконског безмерја

Одана си тмини као мртвац мрцу
Никоме не прашташ Ко је онда кривац
Ништа није лепше но у твоје срцу
Бити на маргини Бити негативац

Вајана у магли сликана на води
Трепериш ко струна на луку ратника
Заточена собом певаш о слободи
Која ће ти дати тајног сапутника

Али драга моја варка је вечита
Зло ће лако наћи боље уточиште
Разнеће те сумње Мрвити копита
Давно мртвих коња што сабласно врште

Кристал у зеници кап је моћног леда
Који звезде рађа чим светлост умине
Живот је повесмо горчине и меда
Траг бивших лепота бесмртне истине

ДАРОВИ БИВШИ
ДАРОВИ САДАШЊИ

Г.В.

Ово су моји дарови неба
Речи су Љубави моја крила
Глад за тобом стална потреба
Јеси или ниси моја била

Ноћу си мазила дању газила
Чувала снове у наручје
Ниси се крила нити спазила
Како те прате ове очи вучје

Анђели знају Небом се шапуће
Љубав је наша тежа од олова
Тражили смо оно немогуће
Што се родило из болова

И још се прича да смо живи
Колико се може веровати причи
Видели нас кажу на Риви
Ил неко нама заиста личи

Опет нам тајне поруке стижу
Огањ угашени наше снове хлади
Храпави језици врелу кожу лижу
Куда без наде шта да се ради

Ово су нови дарови неба
Речи су моја једина крила
Глад за тобом стална потреба
Јеси ли икада моја била

ЗАПИС ИСПОД КОЖЕ

Војиславу Буду Гледићу

Кожом ромиња запаљени длан
Одбегле мумије у сећању вриште
Нема важне тајне Просуо се дан
Победника вреба бивше губилиште

Блесак руменила лицем снажно груне
Нежност запрамиња у поноћном плесу
У преспором ритму сећања се круне
Месождер се дави у властитом месу

Победа уме каткад да растужи
Јер утехе нема за тело без главе
Овај позни наук никоме не служи
Сем што храни грумен угашене лаве

Нађимо оне које нисмо изгубили
Нежно лице носи траг болесног сјаја
Ко је нас волео и ког смо љубили
У заносу чежње уз дрхтај смираја

Ко олово врело топи се путања
Што је једном могла свет да преобрази
Нестале су стазе Замрла лутања
Збрајају се варке и множе пораз

Плес минулих снова препун је подлости
Трагови прагреха у очима пламте
Негде у сред тела огрезле нам кости
Дани нас презиру а ноћи нас памте

Освајачка нарав лепих богомољки
Искрала се испод олтара упаљених блудом
Зачето је тако потомство препуно бољки
У неком походу невероватном и лудом

И тамо где се звезде неприметно мресте
Док азил траже у мрклој васељени
Слепи неимари градили су цесте
За нас које мами занос ванвремени

ЗАБОРАВ ЈЕ НЕШТО ШТО СЕ ДУГО ПАМТИ

Заборав је нешто што се дуго памти
Као тиха ватра тиња у подсвести
У сновима чешће но на јави пламти
Трајно нас прогања Скоро из обести

Заборав је клица надчулнога зрења
Семе које храни пустош и празнину
Колевка тишине темељ подозрења
Зачет у беспућу или древном вину

Мамурлуком мажен као крилом птице
Заборав се мрести у самом беспућу
Прогони нас свуда Трајно немилице
Сумњом прихрањује душу умирућу

Тек кад младост мине најави се криком
У неко свитање које ноћ порађа
Збуњени спознањем Занети смо сликом
Новог заборава И трајног безнађа

На крају немоћно одмахнемо руком
Сећању што гасне упутимо прекор
Клонемо безвољно и са тешком муком
Прихватимо јаву ко предсмртни декор

Можда једног дана памћење се тргне
Из дремежа што је векове будио
И сећањем блесне И заборав свргне
Са престола таме што је смрт нудио

Великој тишини бука не помаже
Да се разбашкари у раној младости
Заборав је тамом трајно унакажен
Расуо се свуда ко звериње кости

Заборав је нешто што се дуго памти
Као тиха ватра тиња у подсвести
У сновима чешће но на јави пламти
Трајно нас прогања Скоро из обести

АЗИЛ ЗА ПЕСНИКЕ

В. Илић

Засићен лакоћом једне брзе мисли
Шапћем теби драга на распукло увце
Бежимо под стреху Довољно смо кисли
Јер моја је храна: Небо Звезде Сунце

У мени тиња трагалац за тишином
Кобног ли знамења о Господња руко
Испијао сам ноћи заједно са вином
Затегнут ко струна са стрелом и луком

Будност заточена сном из недођије
Мисао још јеца као звер у клопци
Горки залогаји Бивше мирођије
У љубави деца Све сами основци

Никад не изреци ону дубљу тајну
Што презире живот који зобље збиљу
Признај да си хтела бисерну колајну
Да се разбашкариш сва у изобиљу

И нека нас кажем опет распамети
Неко ново чудо поновног рођења
Потом ће лихвари и бивше авети
Бити поседници тајног завођења

Шта год изгубимо добитак уследи
Ткиво наше вере неповратно чили
Можемо жалити ништа нам не вреди
То што нисмо исти као што смо били

ЈЕСМО ЛИ МИ ЗВЕРИ

Ратку Божовићу

Ово је пролеће тескобе лишено
Светлост је у њему виртуално чиста
Свет се препорађа Све је узвишено
Као страх пагана од пренежног Христа

Али облак сумње бистру слику мути
У зеници ока стрепња трајно дрема
Пораз нас куражи а победа љути
Зачети смо тамо где никога нема

То је наша бољка и нашега претка
Остала ко завет древног неимара
Од ње сви болују нема изузетка
Временима новим господаре стара

Наслеђе у срцу ни звер не пориче
А камо ли човек зачет у пепелу
Колико смо пута брате осветниче
Запис ове коби носили на челу

Исписали крвљу како и приличи
Наслеђе наслеђу у походе слали
Да будемо исти ко у древној причи
Кад смо из досаде једни друге клали

Ово бreme може свако да понесе
Оно се не мери тешко је ко пена
На крају усана кад нас страст узнесе
Препуна похоте као млада жена

То је круг волшебни што се трајно врти
И спаја времена прошла и будућа
Он је зналац тајни Поштоваоц смрти
Он је отац чежње и чедо беспућа

Круг је што и омча ту дилеме нема
Од његове кретње нико није бржи
Када смо на крају круг се на пут спрема
Кренемо ли њиме он путника спржи

Такав траг на песку огањ је угашен
Из наше утробе зачет на дну леса
Са немиром својим вечно усаглашен
Он је задња тачка коначног удеса

Јесмо ли ми звери и јесмо ли птице
Који враг нас гони у недра пустиње
Колико смо пута тако нехотице
Скрнавили своје највеће светиње

Јесмо ли ми деца тмине и кучине
Одбегли од рода у наручје пакла
Да смо барем ветар који од пучине
Прави лажну слику свевидећег стакла

Могли смо на броду бити водоноше
Гусари крезуби са огњем у зени
Све нас опомиње да се мисли троше
И да крв не преза да науди вени

Све се искључује једно друго мења
Добро се злом слади а зло добро куша
Истините свађе лажна измирења
У недрима потоп у очима суша

Подно споменика магнолија цвета
Славног људождера из века похаре
Светлост још посрће трагом сунцокрета
Срећа је преспора као зев утваре

Безмерна празнина испуњава душу
Страст лагано копни као мирис цвета
Облачак на небу најављује сушу
Или крик гаврана брзу пропаст света

Боже има ли те није вапај претка
То је хорски напев после страшног греха
У обору смрти нема изузетка
Врисак кажу да је прародитељ смеха

Храмље посрнуће Гмижу мале змије
Низ кожу се слива отров Бело млеко
Напослетку и жеђ саму себе пије
Свет је на дохвату а тако далеко

Нахранимо срце овом тмурном сликом
Из мртве прошлости жив спасилац стиже
Језива тишина дозива нас криком
Смарагд лиже сузу која лицем гмиже

Невиђено зрење кактусовог цвета
Увек сличну варку снује магновење
Заточници стрепњи и лажних завета
На крају смо пута нашли откровење

Кљасти и сакати крећемо с почетка
Путем невидљивим земљи недођији
Где нас чека завет нерођеног претка
Од којег смо барем три века старији

УМНОЖАВАЊЕ НЕМОГУЋЕГ

Саву Мартиновићу

Успомене снажне а никаква збиља
Свет се претворио у прадавну скаску
Бог дигао руке Ђаво благосиља
Никог да нам скине превртљиву маску

Све је тако просто а тако сложено
Ако тајне није чега је покриће
Једном изгубљено сто пута множено
Бивша љубав гуши ко отровно пиће

Лек нам је при руци а болест још ближе
Зачета у творцу будућег станишта
Оног кога нема грех прадавни стиже
Време се осипа ко да није ништа

Пустиња пустињу неуморно храни
Самоћа самоћи прави уточиште
Године су дуге а још дужи дани
Ноћи за сновима у потаји вриште

Копнимо данима и дани пролазе
Изван ове приче отужне и просте
Сви путеви воде на беспутне стазе
Они што их нема стижу нам у госте

Радост је безуба и помало слепа
Време прошло није и оно будуће
Расуто пространством као гола степа
Ово мало снова чека поринуће

Бездушну празнину лагано одстрани
Заборави ноћи што беху тренуци
Заустави време Чежњом се прихрани
Мало бивше среће нек ти је при руци

УСПАВАНКА ЗА ПТИЦУ РУГАЛИЦУ

Од приче се стрепи од самоће луди
Оволику чежњу нећеш разумети
Ни ти а ни птица што ти псето буди
У песми ћеш овој пре себе умрети

Не знам куд нас воде пркос и освета
На чије ће двери закуцати срећа
Ми смо ко два слепца на два краја света
Ми смо болест смеха и тама светлећа

Освета је вражја Господње су речи
Утробом се гнезде коров и фосили
Ову болест душе ни време не лечи
И више нас нема ко да нисмо били

Ја сам вечни пламен а ти палидрвце
Говориш немушто тек да се разуме
Глогов колац чуваш за распукло срце
Свако може с тобом само ја не удем

Од приче се стрепи Од самоће луди
Оволику чежњу нећеш разумети
Ни ти а ни птица што ти псето буди
У песми ћеш овој пре себе умрети

ПРЕДСКАЗАЊЕ

Богатство је моћно онда кад га нема
Блесак је безмерја и стена од соли
Зар пролазност није пуста теорема
Самоћа не глође Она само боли

Чаролија шетње поред зрелог мора
И путања песка од зрна до зрна
Начета самоћом земаљска кора
Надкриљује стазе ко копрена црна

Пут лагано чили где год да се крене
Крик галеба ловца моћна је музика
Хоризонт је тајна бескрајне копрене
У оку што снева последња је слика

Усијана светлост бела као снег
Ветар је од воде начинио фрулу
Освртање ломи ко најтежи тег
Где год да се крене свет је у расулу

Нестао је занос Мрцваримо себе
И харамо језгром бесмртне тишине
Ни ти више нећеш без преке потребе
Дизати до неба бивше рушевине

МИТ ЈЕ У СРЦУ СРУШЕН

Милићу Мићу Радевићу

Ако се једном пробудиш без стрепње у оку
И као чигра хитро завршиш дан на длану
Опарај одежду сунца у белом водоскоку
И све што је било важно помери на страну

Ако ти тело нагло клоне а ноге саме пођу
Овако попут мене кренеш безглаво светом
Док невидљиви зуби упорно душу глођу
Одрекни се таме у себи Забрани је декретом

Ако ти пут препрече сподобе из туђе маште
Принчеви таме или неки наоко много важни
Ти буди градинар једне непоновљиве баште
У којој корови нема и где су цветови снажни

Ако је све ово бахато расипништво ума
Бацање речи низ време које срећу дроби
Шта значи бити скитница без иједног друма
Или онај што се руга свету и пркоси злој коби

Ако се и ти питаш где се скрити и у ком се чуду
Магле јесење роје и ветрови оркански гуше
Мит је у срцу срушен Живео споменик блуду
Ово је време тескобе зарито у полог душе

Ако луталица у теби препознаје тугу пуστοлова
А тај сам одувек био колико ме памет служи
У свет се бездоми вини на крилима без окова
Песма је и твоја храна само се њоме послужи

ТЕШКА КИША

*Сенима пријатеља
Милана Алексића*

Поново ће пасти она тешка киша
Тежа од олова тежа од тишине
ромињаће оком мека попут плиша
тромија од бола са срцем прашине

Једног раног јутра бељег и од сребра
Сливаће се лицем бездومه јарости
Падаће унутра испод витог ребра
Низ дамаре вреле и низ беле кости

Сливаће се кожом с унутрашње стране
Тећи ће са крвљу тек да је разблажи
Биће попут травки лек за живе ране
ил ће макар на трен тугу да ублажи

Такву кишу нико још видео није
Потеклу из душе бездомог облака
Од једног јатака где ка другом лије
Рођена из тмине највећег лудака

Падаће упорно од данас до сутра
Пуна земне сете и детиње граје
Падаће с вечери падаће у јутра
Падаће падаћа све док живот траје

СНЕГОВИ БИВШИ
СНЕГОВИ БУДУЋИ

Виту Николићу

Ста се ово деси скитницо мој брате
Ти још друмом луташ а ја собом скитам
Тебе ће друмови теби да врате
Где ће мене скитња узалуд се питам

И тако безглаво тумарам беспућем
Своје пусте куће коју вечност греје
Клањам се понизно часу умирућем
Док снегови веју ја са њима вејем

Умирем у дану двеста триста пута
Васкрснем кад хоћу да се себи вратим
Тонем као и ти лађо поринута
Што сам потрошио то ћу и да платим

Мутна река чежње из срца извире
Остало је сете да засејем поље
Што се у безмерје одавно простире
Не знам ко ме мучи и зашто ме коље

И у овој песми видео сам жену
Пред чијим ћу ликом услужно да клечим
Толике лепоте храниле ми зену
А пустош у души ничим да залечим

Шта се ово деси скитнице мој брате
Ти још друмом луташ а ја собом скитам
Тебе ће друмови теби да врате
Где ће мене скитња узалуд се питам

ПИСМО ИЗ НИГДИНЕ

Смрт је застала на кућном прагу
А ми далеко од ове истине
Сањамо одавно мртву драгу
Која нас дозива из нигдине

Сада овако троми и стари
Дугих ушију и кратког даха
Ми смо батлије у ствари
Ослобођени исконског страха

Опрости Боже али дах нам крадеш
Ко живот узима тај га и даје
И ово мораш да знадеш
Вечност и без тебе траје

МЕНА МЕСЕЧЕВА

Никада нас више нико таћи неће
Сад смо само ветар који хлади звезде
Мртвају вечности ништа не покреће
Празна срца вену Пси нам душом језде

Потомци вукова они гладни хрти
Што светом лутају од судњегга дана
Умакли судбини Побегли од смрти
Све што земљом ходи сада им је храна

Наше тело уме још каткад да збуни
Пошашаве нерви и крв помахнита
А свет који знамо почне да се круни
Како кроз беспуће нико нас не пита

Призивамо свеце клањамо се Богу
Толико о тајни која нам измиче
Ово мало земље бежи испод ногу
Још тражимо оне који на нас личе

Бол нас не теточи Све се њиме храни
Извештачен осмех нову бору гради
Мрак нас опет глође а тама нас брани
Сити нас прогоне жељни наше глади

Чиме онда празно срце попунити
Понекад питамо пред немоћном жртвом
Нас одавно нема и неће нас бити
Да се додирнемо руком давно мртвом

БИТИ ТВОЈА СЕНКА

Милици

Бити тужан Шта ту има ново
Бити ветар у крилима птице
Једном бити око соколово
Што плен вреба са неке литице

Бити неко ко те увек врати
И за пламен бити спремна свећа
Још те има чим те сенка прати
Бити сенка није ли то срећа

Бити жеља неком ко те жели
И ко сања да ти јаву краде
Бити осмех што ти се весели
Бити нада у окриљу наде

Бити неком као теби нико
Оно светло што из снова стиже
Или уздах макар тек толико
Нешто блиско и бити још ближе

Бити тајна највећа на свету
Која храни одбегле тишине
И сагласје у вечном дуету
Бити срећа што срећу не мине

АМАРКОРД ¹

Џонију Хоџићу

(писано од 1981 до 2011)

Да ме неко убије или обеси
не знам да објасним
откуд Љиљани стјуардеси
онако пожудно да изјавим љубав

И данас се питам
са чиме је могао да је изненади
један студент празноџепи
један младић голобради
А волео сам је
као кад глуп воли
(да сви примете
да сви виде
да једноставно боли)

Тада се у Београду давао
Фелинијев Амаркорд
сећам се: продао сам
десет бонова од ручка
и купио карте у тапкароша

¹ *Амаркорд* - сећам се

(била је јесен
тмурна и лоша)
Она је истог тог дана
за џемпер од чисте рунске вуне
дала седам крвавих коња
седамдесет липицанера белих
седам стотина кобила
да би уз џемпер
сатенски бео
и неку кожарску радњу
у Михајловој оглобила

Тада ми је пред очима
нешто ужасно болно пукло
одјекнуло је умукло
далеко се чуло
то завијање потмуло

(та рика
у срцу
рањеног бика)

Говорио сам себи
глупави мајмуне
зар мора баш тебе да муне
то девојче рођено
у неком војвођанском граду
на обалама реке Тисе
дај охлади
прибери се

Тонуо је разум
Трошили се снови
Попут тоцила
Док је стјуардеса Љиљана
безбрижно
небесима пловила

Немиран као барка
Чекао бих је код Лиона
Мадере
кафане Лондона
на Ушћу
код цркве Светог Марка
у Љутице Богдана
крај контејнера
у Ђушиној
(који је мирисао на студентску глад
и пензионерску смрт)
Беспарица је глодала
Длан је узалуд бридео
Нигде је није било
и свуда сам је видео
Попут гладног хрта
тражио сам је у кавезима
зоо-врта
у неком зверињаку
на Чубури
и Сењаку

Данима бих је
будан сневао
Док сам је упорно чекао
неко је у оближњем парку
певао
неко је неког
лелекао
Чинило ми се
како помиње
и њено име

Децембар је од студени поболевао
као свако дете зиме
Гром је над Београђанком
у по бела дана
севао

Београде
Добро јутро
Душко је раном зором певушио
Можда је и певао
Углавном засмејавао
мамурну руљу
Он краљ параде
и смеха
а ја пајац у муљу
рођен из греха

И тога се сећам
једном је
у Ботаничкој Башти
дозволила је да јој додирнем
колено бело
и све је говорило
имаћу је целу и зацело
макар то било
и у машти

Била је то година
Балканске и других стрмих улица
Гетсби ноншаланције
трофртаљки и звонарица
препуна босоногих дана

Година обилних киша
туробних кафана
и просутог вина
развучена као паучина
од Последње Шансе
до Прешернове Клети
у којима су лумповали
песници
и сви уклет

Амброзије Крцо и Бранчило
Чуде је правио чуда
Гробаров спавао на гробљу

Либеро се клиберо сваком уму
Роко и Мариоков браћа по чутури
Вито друмовао негде далеко
Александар Аца
негде у беспућу
Тражио мајсторе за кућу
Онако помало са стране
Сам и на пустом друму
Младолики Милош је сневао о Косову
Тражио у стиховима свог Мурата
И пио и певао
Нигде рода
И нигде брата

Клејбезабле и клокотристи
лудовала луда браћа
по свему различити
а опет исти

И понека девица
Провинцијалка
(Љуби је мајка)
рођена у знаку добре рибе
и тек откривеног блуда

повремено би
долутала
у ово јато бескућника

Градом су јурили
неуки бициклисти
Била празна или пуна
туга је у сваком часу
у некој пуној чаши
плутала

Била је то година хране
јефтине само за очи
у којој су троме ноћи
на душак испијале
мамурне дане
Кафане су биле куће
Куће су биле кафане

Тада су се реке Дунав и Сава
одмарале испод Калемегдана
јер је Жуборски
препун невидљивих рана
у неком усахлом врту жуборио
Миломир је певао Светлани
разапет на врху Небојшине куле
а Мома као Данте
величао паклену Уну
и неке смешне Фолиранте

Истина је
мора се и то рећи
да је мутни Дунав
онако шумећи
као ветар у жити и триви
мувао још мутнију Саву
(час јој је скакао на леђа
час јој се пео на главу)
Једна млада жена је у заносу
не зна се чега
скочила у амбис
са Панчевачког моста
мени је било свега
доста

Хтео сам са рекама
у Црно Море
да бежим
Учио сам се да лајем
на звезде
или макар псећи да режим
хтео сам нечуј да чујем
хтео сам приде
длановима који горе
и бриде
да осетим
да љубим
да милујем

Свему што је могло да лети
нисам умео одолети
Јер чежња је нежна
као свила

Баш све ме подсећало
на Љиљану летачицу
моју птицу
селицу
без крила

Чекао сам да се врати
из белог света
моја прелепа стјуардеса
да донесе гумене бомбоне
Банане
Ананас
Таблероне
и друга неземаљска чудеса

Молио је да прочита
За ким Звона Звоне
Преклињао сам је
да заувек
заборави небеса
авионе
те страшне птице
од метала и челика

Убеђивао сам је да је моје лудило
једно по свему нормално стање
да моја чежња корење вуче
из праисторије
да моју крв
свака твар на свету носи

да узалуд се брани
и пркоси
да ме само лош глас бије
јер други нико не сме
да се због ње будим
моћан као Миљковићев стих
одлутао из песме
да ме у свему има
и да ме нигде није

Љиљана је умела
да се анђеоски смеје
и када киши
и када веје

Знала је да заћути
кад бих се онако из чиста мира
дао у грају
Убеђивао сам је да
каравани пролазе
зато што пси луталице
на њих лају

(Од Карабурме до Земуна
њихов лавез се чује
лају и због неке успаљене кује)
Рекла би помало одурно
помало љутито
да јој је свега доста
пун јој је месец епике

познаје све бајке света
све приче
не подноси скептике
А највише од свега
мрзи
мрзи песнике

Знала је да буде проста
онако како то васпитан свет
уме да буде
Знала је да каже
горштаче крути
ко те па сад пита
за нека Иванова Корита
за ваше чувене људе
Новака Новицу Ива Ивана
Василија Светог
Боже ми опрости
И Петра Цетињског владара
(Све су то само расуте кости
оних којих нема)

Шта њој
која небесима језди
значе
Ловћенске серпентине
и бистре језерске воде
препуне утвара

Досадан си човече
знала је да се окрене
без поздрава да оде

Дању ми је говорила: Здраво Црни
а ноћу: бео си као креда
крв ти је сишла у пете
имаш дечачке пеге око носа
огромне
као конфете

При сусрету ме поздрављала са *хелоу*
чудила се истински
како могу да ме интересују
неки Мењухин Бритн
Сол Белоу

Кад смо запостављали Дунав
и шетали обалом мутне Саве

Помињала је обавезно реку Тису
говорила да месечно
понекад и чешће
онако сама
иде на причешће
и на мису

Мада верује Богу
колико и мени
или било коме другом
јер сви би је хтели
онако на брзака
с ногу

Када би се такли и њеног фаха
говорили о ваздухопловству
ту јој не би помогли ни најбољи суфлери
и нико не би могао да је увери
да су пионири ваздухопловства били
Гијоме и Егзипери
да се у неком безнадежном лету
стварао Мали Принц

Баш си луцкаст
рекла би мазно
то је опет неки твој виц
и смејала се
ко зна чему
дуго и предуго
заразно

Тада сам разумео
зашто јој не прија
виолина једног Јехудија

Потом сам стрпљиво и жудно
ка рубу света
ка отвору пакла
стремио и стрелио
но све је било узалудно
јер она све то време
мој тоболац није ни такла

Дуго је умирала
предуга година
препуна стјуардесе Љиљане
година када се у Београду
давао Амаркорд
и у њему клинце
фасцинирала жена
са огромним сисама

Била је то година
неких тмурних писама
када сам се и ја
мада тешка срца
одрекао летачице Љиљане
(небеске птице
Љиљане летачице
и њених играрија)

УМЕСТО ПОГОВОРА...

Пред нама је сасвим нова књига поезије Веселина Мишнића. Ова махом љубавна поезија настајала је у периоду од петнаест година, почев од двехиљадите наовамо. Циклуси песама откривају и период њиховог настанка, што јасно указује да Мишнић није журио. Мишнић као и многи његови савременици није одолео искушењу експеримента и трагалашта, ипак није срљао по сваку цену у непознато. Занатска префињеност, лирика као полазишна основа, без које се о љубави певати не може, красе и ову Мишнићеву песничку књигу. Мишнић не жели по сваку цену да наиђе на допадање, њему је много важније да се читалац емотивно препознао у некој од његових песама.

Верујемо да широј читалачкој јавности није остало непримећено да је Веселин Мишнић, иако свестране књижевне оријентације, као песник префињене мисаоне и проживљене лирике, врло рано ушао у најпознатију и славну едицију: БИБЛИОТЕКА ЛЕПЕ ПОЕЗИЈЕ, у то време као најмлађи наш стваралац. Поменимо само неке од великана светске и наше поезије, који су тих година објављени у овој престижној едицији: Јесењин, Блез Сандрар, Луј Арагон, Пол Елијар, Превер, Лорка, Пабло Неруда,

а од песника са ових простора само неколици-
на: Станислав Винавер, Раде Драинац, Либеро
Маркони и Веселин Мишнић. Мишнић је по-
пут Рембоа, рано сазревао као песник, о чему
је најбоље и надахнуто, рекли бисмо пророч-
ки и најискреније писао Мирослав Мика Ан-
тић. „Постоји наша унутрашња природа која
се не да изневерити и Мишнић, хтео не хтео,
остаје сопствени глас међу гласовима, јед-
на графолошка усамљеност, један сопствени
пут у непознато и немогуће. Ово без сумње
није поезија само садашњег времена, већ ехо
неког говора који се међу зубима и на језику
наслућује као артикулација онога што се тек
припрема у једно сутра које долази. Овај ли-
терарни пасош Веселин Мишнића има визу за
многа времена, многе просторе и многа кре-
тања“, пише Мика Антић у поговору једне
ране Мишнићеве песничке књиге.

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

ВЕСЕЛИН МИШНИЋ пише поезију, афоризме, есеје, приповетке и романе. Живео је у Мојковцу, Цетињу, Бечу, а сада у Београду. Он је атипичан у сваком погледу, од начина живота, односа према књижевном раду, појавности. „Писац је вечито млад само у својим књигама. Умире и васкрсава од књиге до књиге. И ја се обнављам после сваке нове књиге. Моју бојну не разуме нико, а понајмање је ја разумем“, каже Мишњић.

Мишњић је писац који збуњује како своје фанове, тако и посленике критичке мисли. Он је читан, и он је писац чије се књиге носе уз себе, који се преписује и цитира.

Критичари га са разлогом сврставају у ону, заиста ретку групу, писаца универзалиста. Објавио је до сада преко тридесет књига у различитим књижевним жанровима.

Роман је његова главна преокупација.

Песма је старозаветна обавеза.

Приповетка, интермецо између сна и јаве, увек увод у нови роман.

Афоризам, бисер који мами лепотом и ретко се налази. Есеј, филозофски и мисаони замах који се и код Мишњића простире читавим његовим стваралаштвом, као што се проналази

у Андрићевим, Сабатовим, Фуентесовим, Дучићевим, Кишовим, и понајвише Сиорановим вилајетним оставштинама.

Мишнић тумара овим лавиринтима неизрецивог, ношен властитом причом. За њега је поетика у свему, чега год се дотакне. Понајвише у животу самом. То је пут, како он каже, који њега прихвата, води и препознаје.

Он је тада само смерни трагалац и ризничар непредвидивости.

Све остало је у рукама и поседу оног Матићевог „Господина Случаја“.

Понекад је „Господин Случај“ друго Мишнићево име.

БИБЛИОГРАФИЈА

Веселин Мишњић је до сада објавио следеће књиге:

ПОЕЗИЈА

Чаролије, Обод – Цетиње, 1978. год.

Обољели камелеон, Слобода – Београд, 1981. год.

Успомене из кавеза, Запис – Београд, 1982. год.

Цртач кругова, Слобода – Београд, 1983. год

Њеним поноћним целатима, Слобода – Београд, 1989. год.

Богови и пацови, Рад – Београд, 1992. год.

Хиџи са дна срца, Cool – Београд, два издања, 2000. и 2001. год.

ПРИПОВЕТКЕ

Легенде о лудилу, Слобода – Београд, 1987. год.

Три младића у ужареној пећи“, СКЗ – Београд, 1993. год.

ДНК ХАНА, Седам Ветрова, Школа за везивање пертли, Плато – Београд, 2013. год.

РОМАНИ

Болест вајара Габријела, Рад – Београд, 1989. год.

Бездан, Просвета – Београд, 1993. год.

Романи у праху, Просвета – Београд, три издања 1997, 1998. и 1999. год.

Велики & Мали Принц, под псеудонимом Давид Јанг, Народна књига – Београд, 2003. год.

Садистички дизајн, Народна књига – Београд, два издања 2004. и 2005. год.

Роман о Цетињу, Ободско Слово – Подгорица и Штампар Макарије – Београд, 2010. год.

Велики и Мали принц, Плато – Београд, 2011. год. под својим именом, дорађено друго издање...

ЕСЕЈИ

Лице Бога, срце Бога, Народна књига – Београд, 2001. год.

Светионик ума књига мисли, Индустрија књига – Београд, 2015. год.

АФОРИЗМИ

Трешње боје труле вишње, Сатирикон, Рад – Београд, 1999. год.

Корњаче Галапагоса, Страдија, Јеж – Београд, 2000. год.

Ревизијални геноцид, Ридос – Београд, 2008. год.
Голгота са срећним крајем, Ридос – Београд,
2008. год.

Уредно сложени јауци (Домановићева
награда за најбољу књигу сатире 2011. год.),
Алма – Београд, 2010. год.

Избор Афоризама, Алма – Београд, 2010. год.

Афоризми, Плато – Београд, 2013. год.

Слатко од лудила, Индустија књига –
Београд, 2016. год.

Писац живи и ствара у Београду.

САДРЖАЈ

ПУСТИЊСКЕ ПЕСМЕ	7
ПУСТИЊСКА УСПАВАНКА	9
ПУСТИЊСКА УСПАВАНКА 2	10
ПУСТИЊСКА УСПАВАНКА 3	12
ПРЕДАХ У ПУСТИЊИ	13
РОЂЕЊЕ У ПУСТИЊИ	15
БЕЛА ПУСТИЊА	17
ПУСТИЊА СЕ ХРАНИ ТИШИНОМ	18
ТАЈНА ПУСТИЊА	19
РЕЧИ ПУСТИЊЕ	21
БЕКСТВО У ПУСТИЊУ	23
СЛУГА ПУСТИЊЕ	25
ПУСТИЊА ЈЕ МЕТА КОЈА СЕ НЕ ПРОМАШУЈЕ .	27
КАРАВАН У ПУСТИЊИ	29
ЗОВ ПУСТИЊЕ	30
СМРТ У ПУСТИЊИ	32
ПУСТИЊА ИМА ДРУГАЧИЈУ ПРИЧУ	34
ПУСТИЊСКА УЧИОНИЦА	35
ПРОЛЕЋЕ У ПУСТИЊИ	37
КУЋА У ПУСТИЊИ	39
ПУСТИЊАК БЕЗ ПУСТИЊЕ	40
ПУСТИЊСКО СНОВИЋЕЊЕ - БАЛАДА О НЕПОКОРНОСТИ	42
ЈЕСЕН ЗАУВЕК	49
ЈЕСЕН ЗАУВЕК	51
ЈЕСЕН ЗАУВЕК 2	52
ЈЕСЕН ЗАУВЕК 3	54
ЈЕСЕН ЗАУВЕК 4	55
БЕКСТВО ИЗ САМОЋЕ	56

ОПРОШТАЈ ОД ГОВОРНИКА	58
КАМЕНИ ПЛАЧ	60
КАМЕН КОЈИ СЕ РЕЧИМА ХРАНИ	62
ЗАВИЧАЈНЕ ПТИЦЕ	65
НЕЗНАНИ ЈУНАК	67
СВАТОВСКА	69
ЗБОГОМ ПАМЕТИ	71
ПРЕПИСАНО ИЗ КЊИГЕ НЕРОЂЕНИХ	72
СЕЧА ЗВЕЗДА	75
ТРАГОМ ПЕПЕЛА	77
СЕЧА ЗВЕЗДА	79
ЈАРА	85
ПАЗАРНИ ДАН	88
ВАШАР НА ТРОМЕЋИ	90
УБИЦА БЕЖИ КРОЗ РУЉУ	92
ОВО ЈЕ ЛЕТО ГОТОВО	94
ОКРУГЛО ПА НА ЋОШЕ	95
НИ ОЧЕВА НИ ДЕЦЕ	97
ЖИВИ БИЛИ ПА ВИДЕЛИ	99
ОПРОШТАЈНО ПИСМО	101
МАГАРЕЋА КЛУПА	103
ДАВНО СМО БИЛИ УБАВИ	104
ЗАПИСИ ИСПОД КОЖЕ	107
ГОДИНЕ ДОМИНЕ	109
БЕСМРТНА ПТИЦА	110
ДАРОВИ БИВШИ ДАРОВИ САДАШЊИ	112
ЗАБОРАВ ЈЕ НЕШТО ШТО СЕ ДУГО ПАМТИ ...	116
АЗИЛ ЗА ПЕСНИКЕ	118
ЈЕСМО ЛИ МИ ЗВЕРИ	120
УМНОЖАВАЊЕ НЕМОГУЋЕГ	124
УСПАВАНКА ЗА ПТИЦУ РУГАЛИЦУ	126
ПРЕДСКАЗАЊЕ	127
МИТ ЈЕ У СРЦУ СРУШЕН	128

ТЕШКА КИША	130
СНЕГОВИ БИВШИ	131
ПИСМО ИЗ НИГДИНЕ	133
МЕНА МЕСЕЧЕВА	134
БИТИ ТВОЈА СЕНКА	136
АМАРКОРД	137
УМЕСТО ПОГОВОРА	152
БЕЛЕШКА О ПИСЦУ	154

Веселин Мишнић
ПУСТИЊСКЕ ПЕСМЕ

Издавач:
„Индустија књига“
Београд

За издавача;
Марко Гојковић

Корице;
Милан Бештић

Припрема књиге:
Владица Миленковић
Милко Грбовић

Штампа:
Мамиго плус, Београд

Тираж: 300

